

Åsa Hellberg

KAMARÁDKY
NA
ŽIVOT

motto román

Kamarádky na život

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Åsa Hellberg

Kamarádky na život – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

motto

Åsa Hellberg

KAMARÁDKY
NA
ŽIVOT

Praha 2017

Přeložila Anežka Chrudinová

© Åsa Hellberg 2012 by Agreement with Andrew Nurnberg
Associates International Limited and Endberg Agency, Sweden

Translation © Anežka Chrudinová, 2017

Cover photographs © Aila Images,
Sergey Nivens / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-0952-7

ISBN e-knihy 978-80-267-1013-4 (1. zveřejnění, 2017)

Jonathanovi

1

NEBYLO NIJAK OBVYKLÉ, aby před vchodem do obchodu Åhléns ležela mrtvá žena. Sonja Gustavssonová však neobvyklá byla už za svého života.

Neplánovala sice skonat uprostřed nákupního centra ve Farstě, zato tušila, že pokud by se to mělo odehrát zrovna tam, nic by proti tomu nenamítala.

Pro Sonju byla smrt skutečností, s níž žila spoustu let. Její lékař na toto riziko upozornil už v roce 1983, jenomže zákaz kouřit a užívat si dobrého jídla a pití by pro ni znamenal pomalou smrt. Tedy mnohem horší smrt, než jakou představoval rozsáhlý srdeční infarkt v nákupním centru.

Než ve svých čtyřiapadesáti letech naposledy vydechla, stihla si ještě pomyslet, že poslední úprava její závěti byla velmi dobrým nápadem.

Tahle verze byla totiž *mnohem* zábavnější.

2

CESTOU NA ARLANDU si Susanne prohlížela svoje nehty a zjistila, že se jí navzdory vrstvám podkladového a krycího laku odloupl kousek červené barvy. Sakra práce. Teď už není čas, aby si ty nehty přebarvila. Autobus nešel s lakováním nehtů zrovna dobře dohromady. Kromě toho musela na setkání uhánět, protože už když v půl sedmé nastupovala do autobusu, bylo pozdě. Celá posádka měla být na místě za hodinu. Susanne věděla, že musí nasadit rychlé tempo, pokud chce dorazit včas.

Panebože, ať tam dneska není, modlila se v duchu, zatímco autobus kodrcal po E4 směrem k letišti. Pousmála se. Kolikrát už si přála naprostý opak? Dřív doufala, že Anders bude na letišti alespoň v pohotovosti, pokud zrovna neměl v rozvrhu pravidelný let.

Rozešla se s ním sice už před třemi lety, ale pořád se usilovně modlila, aby neměli společný let. Jeho návrhům, kterých přicházelo o to víc, jestliže se muselo někde nocovat, se nedokázala bránit. Podle dnešního plánu měli oba letět do Osla. Bylo obzvlášť důležité, aby se kapitán Anders Schultz skutečně nacházel někde jinde než v jejím pokoji.

Bůh její prosby nevyslyšel. Andersův hluboký hlas bylo slyšet už zvenčí a Susanne musela nasadit profesionální

výraz, přestože se jí svíraly vnitřnosti. Vyslala směrem k nebi dík za to, že se jí shůry dostalo alespoň varování, otevřela dveře a vešla.

„Ahoj všichni, ráda vás vidím. Jak je?“ zahlaholila. V tu chvíli přiběhla kolegyně a zamířila rovnou k ní.

„Susanne, to mám radost, tak dlouho jsme se neviděly. Naposled jsme se potkaly onehdy v Helsinkách. To už je taky pěkných pár měsíců. Jak se máš? Bylas na dovolené? Panebože, ty jsi tak opálená a svěží! Jak to jenom děláš? Já se můžu přetrhnout, abych po ránu vůbec rozlepila oči.“ Na tohle žvatlání nemusela odpovídat, a tak Susanne předstírala, že kolegyni vnímá, ale přitom koutkem oka pozorovala Anderse.

Vypadal spokojeně. Těžko říct, jestli to bylo jeho samolibostí, nebo tím, že Susanne vstoupila do místnosti. Susanne to klasifikovala jako samolibost. Znovu jí to připomnělo, proč by se s ním neměla zaplétat. *No jasně, vždyť je ženatý*, zamumlala si pro sebe, jako by šlo o nějakou drobnost. Jenomže nešlo. Naopak to byla dost zásadní skutečnost.

Jeho manželství pochopitelně nestálo za nic, což zopakoval tolikrát, že Susanne uvažovala nad tím, jestli náhodou neutrpěl mozkovou příhodu, byť jen drobnou. V jejím světě člověk opouštěl manželství, pokud v něm nefungovala láska nebo sex, ale v Andersově případě existovaly tisíce důvodů, proč zůstat. Dům, auta, děti, tchán a tchyně a tohle a tamto, ale jistě svou ženu opustí, jen k tomu nedojde úplně hned. Tvrdil, že bez Susanne nemůže žít. To mu neuvěřila ani na okamžik.

„Susanne, rád tě vidím. Jak se ti vede?“ mrkl na ni kapitán. Připojil se k ní, když vyrazili k letadlu.

„Jo, mám se dobře, děkuju. A ty? Co rodina? Udělali jste si pěkné prázdniny?“ řekla s předstíraným úsměvem.

„Ale jo. Jako obvykle. Spousta vyžití s dětmi, však víš. Rád ti to potom všechno povykládám, vždyť oba budeme večer v Oslu. Když je tak pěkně, mohli bychom si dát skleničku vína v *Akers Brygge*... Chybělas mi, Susanne,“ zašeptal a položil jí ruku na rameno.

Zrudla. „Ne, žádný *Akers Brygge* nebude. Je mi líto, já žádný stesk necítala.“ Setřásla ze sebe jeho ruku.

Lhala. Chyběl jí sex s ním. Ale tím to haslo. Za žádných okolností by se s ním znovu nezapletla. Tím si byla docela jistá, přestože její tělo na okamžik říkalo něco jiného. *Teď by se mi hodilo být v přechodu*, pomyslela si, když procházela rukávem do letadla. Nechuť k sexu, kterou znala z vyprávění svých starších kamarádek, najednou zněla docela dobře.

Když zaznělo „Cabin crew, disarm slides“, udělala Susanne, co měla za úkol. Čekal ji náročný den a už teď se těšila do hotelu. Protože pracovala v zadní kabině, byl její kontakt s kokpitem minimální. To jí naprosto vyhovovalo. Stačilo slyšet Andersův hlas a tělo se mohlo zbláznit. Někteří kapitáni, mezi něž se řadil i Anders, rádi promlouvali do mikrofonu. Susanne se to snažila nevnímat a soustředit se raději na pasažéry, jestli nepotřebují vodu, kávu, čaj nebo víno. Až všechny lety přistanou, zkusí to znovu, to věděla. Takže bylo dobré přerušit kontakt, dokud to ještě šlo.

Nikam nevedoucí vztahy, jimž věnovala celý svůj dosa-
vadní život, už Susanne vyčerpávaly. Uvědomovala si, že

do každého takového vztahu se pustila z vlastní svobodné vůle. Díky tomuto prozření se jich mohla v budoucnu vyvarovat. Ne, že by Susanne po lásce netoužila, jen o ni nikdy ani nezavadila. Po dvou pokusech o společné bydlení, které skončily nezdarem, ji už přešla chuť, a představila, že by měla sdílet svůj život s Andersem, jí připadala vyloženě děsivá.

Andersovy pokusy o kontakt cestou na hotel Susanne úspěšně odrazila, takže si mohla na pokoji konečně nerušeně oddechnout. Odložila námořnický modrou uniformu, vytáhla čerstvě vyžehlenou halenku a pověsila ji na ramínko v koupelně. Pára ze sprchy ji hezky vyhladí. Sundala si punčocháče i hedvábné spodní prádlo a hodila je do kufru, potom se jak dlouhá tak široká natáhla nahá na postel. Už jen omeletu a džus od pokojového servisu a nemá důvod vycházet ven. Zabavit se až do zítřejší snídaně pro ni nepředstavovalo žádný problém. Jídlo, sprcha a chvilka u televize naprosto postačí. S tím příjemně mrazivým pocitem ve spodních partiích, který se objevil po setkání s Andersem, si také zvládne poradit.

Když o hodinu později někdo zlehka zaklepal na dveře, byla zaneprázdněna sama sebou. Při druhém zaklepaní se zadařilo a po těle se jí v několika stazích rozlil známý, mocný orgasmus.

Díkybohu za to načasování, pomyslela si, když bylo jasné, že to Anders vzdal. Panebože, díky.

3

ZBÝVÁ PĚT LET, UŽ JENOM PĚT LET, opakovala si pro sebe Rebecka, když zaparkovala před kanceláří. Nabídku odejít do důchodu v pětapadesáti letech neočekávala, ale předpokládala, že po dovršení šedesátky už o ni stát nebudou. Co si počne se vším tím nabytým volným časem, neměla potuchy, ale o to vlastně tolik nešlo. Chtěla se jenom zbavit všeho stresu.

Její svěží vzezření nedávalo tušit, co se odehrává pod povrchem, naopak působila neuvěřitelně klidně a vyrovnaně. Po lokty dlouhé, tmavě obarvené vlasy, poněvadž většina už byla šedivá, nosila svázané do uzlu. Oblečení – sako a sukně po kolena – na ní vypadalo bezvadně, skoro až nudně.

„Ahoj,“ pozdravila Rebecka, když prošla otáčecími dveřmi a minula recepční, která na pozdrav mávla rukou na znamení toho, že zrovna telefonuje. Místo chvilky klábosení se tedy Rebecka zhluboka nadechla, zopakovala si, že je dobré zachovávat pozitivní přístup, a vyjela výtahem do druhého podlaží, do vedoucího oddělení.

„Dobře, že jdeš, Rebecko. Potřebuju s tebou mluvit.“ Její asistentka Lena, v obličeji rudá, přešlapovala na místě.

„Dej mi pět minut, nejdřív si musím dát kafe,“ odpověděla Rebecka a svlékla si sako.

V kuchyňce zatím panoval svatý klid, a to byl jeden z mnoha dobrých důvodů, proč do práce chodit včas. Během překapávání kávy Rebecka přemýšlela, jestli si dát i koláč, ale nakonec se rozhodla laskominu protentokrát vynechat. Ráda by se do svého oblečení vešla ještě dalších pět let. Potom může zase začít normálně jíst.

„Nejde to, nedám dohromady čtvrtletní zprávu. Nemám k tomu potřebné podklady.“ Touto stížností započala Lena nový den. Mělo jich přijít ještě dost, takže ji Rebecka poslouchala jen na půl ucha. Pokud by došlo na něco nového, zase by zbystrila. Teď raději myslela na schůzku s vedoucím oddělením, která ji ten den čekala. Věděla, že vedoucí ekonomického oddělení její návrhy podpoří, protože chápal, o co jí jde. Obchodní manažer, hrozný protiva, bude s velkou pravděpodobností proti, ale to patřilo k jeho zvykům, takže na to už se Rebecka připravila. HR a Supply budou jako obvykle sedět jako zařezaní, zastoupení ve vedení měli, jen aby se neřeklo. U manažera výroby si Rebecka nebyla jistá, jak si stojí, a nový manažer prodeje se nejspíš bude držet zpátky, což zrovna dneska Rebecka ocení.

„Dík, že jsi mě vyslechla, dost se mi teď ulevilo,“ prohlásila Lena a osušila si slzy. „Bože, já jsem hrozná bábovka. Přesně, jak jsi říkala, musím si stát za svým. V tom jsi měla samozřejmě naprostou pravdu,“ pokračovala.

Rebecka, kterou by nikdy nenapadlo něco takového tvrdit, vrhla na svoji asistentku překvapený pohled. Místo odpovědi se jen, snad povzbudivě, usmála.

— — —

Čtvrtletní zpráva už sice byla přežitkem, ale pro obchodní oddělení, scházející se čtyřikrát do roka, ještě nějaký význam měla. V centrále se čísla zabývali jen zřídka, takže když Lena položila zprávu na její stůl, poslala ji Rebecka rovnou do obchodního oddělení. Dát nejdřív zprávu na stůl řediteli patřilo k tradicím přežívajícím z časů Rebecčina předchůdce. Z té doby zůstalo ještě mnoho rutinních činností. Rebecka se ale musela zaměřit na změny toho, co hořelo nejvíc, čehož byla v době jejich začátku většina. Předchozí ředitel seděl na svém místě příliš dlouho, a tak některé věci zkrátka neviděl. Zatímco se konkurence během let ze svých chyb poučila, v JH Foods stále přešlapovali na místě. To se projevilo tak, že vedoucí pozice na trhu byla v době Rebecčina nástupu jen vybledlou vzpomínkou.

Když teď podnik znovu mohl nabrat vítr do plachet, už jí tolik nezáleželo na tom, že se spousta věcí ještě nezměnila. Zaměstnancům to ponechávalo pocit bezpečí a jistoty, a to jí k životu stačilo. *Ještě pět let*, zamumlala si pro sebe, když stoupala ke konferenční místnosti, a přála si, aby ještě téhož dne mohla podat výpověď. Ta touha po jiném životě nepřišla zničehonic, Rebecka ji jen úspěšně zaháněla. Co by ona, pětapadesátiletá svobodná žena bez dětí a vnoučat, dělala se zbytkem života, kdyby nepracovala? Šila? Pletla? Hrála golf? Těžko říct. Touha dostat se pryč byla ještě nesnesitelnější než těšení se a ona těm zbývajícím pěti rokům musela dát nějaký smysl.

„Tak vás tu vítám. Na dnešek jste žádnou agendu nedostali, ale jakmile začneme, pochopíte proč. Leno, můžete to rozdat?“

4

„BABI, KOUKEJ, koukej. Houpu se.“

Babička sice neměla ani trochu chuť se zase podívat, ale udělala to, protože se to v takových chvílích od babiček očekává. Přestože se to děje téměř neustále.

„Vidím, Alexandře. Vidíš, jak jsi šikovný.“

Její dcera jí nesččetněkrát vysvětlovala, že musí přestat Alexandrovi říkat, že je šikovný, že by měla místo toho raději říct, jak si vede dobře, ale to bylo babičce jedno. Vnuk chtěl slyšet, že je šikovný, tak mu to dopřála. Za chvíli vyroste a přestane se chtít houpat. Dokud to nenaštane, bude ho za to chválit.

„Slyšíš, zlatíčko, pojď, půjdeme domů a dáme si něco dobrého, než si tě vyzvedne maminka,“ řekla Maggan a zvedla se z lavičky na hřišti.

„Se uvidí,“ odpověděl Alex.

„Pročpak?“

„Záleží, jestli pro mě máš zmrzlinu.“

„Vždycky pro tebe mám zmrzlinu.“

Uspokojen správnou odpovědí vzal ten hnědooký blondáček babičku za ruku a vydali se k Magganině domku.

„Babi?“

„Ano?“

„Jsi stará?“

„No, to doopravdy nejsem. Proč se ptáš?“

„Protože vypadáš stará.“

„Ale, myslíš? A proč?“

„Protože máš takové šedé vlasy. A vrásky. Když je člověk starý, tak umře.“

„To je pravda, umře. Já jsem ale fit a možná ne tak stará, jak si myslíš.“

Alex zmlkl a vypustil rozhovor z hlavy, jakmile spatřil domovní branku. V tu chvíli pustil babiččinu ruku a rozběhl se.

„Honem, babi. Pojď honem, nebo nám ta zmrzlina roztaje.“

„Tvůj úžasný syn si myslí, že vypadám staře,“ oznámila Maggan dceři po příchodu. Poznámky pětiletého chlapčka v ní ještě hodnou chvíli rezonovaly. Teď i samotné Maggan připadalo, že slovem „stará“ to trochu zveličovala, ale nemohla přestat dumat nad tím, jestli postupem času přece jenom neztratila šmrnc.

Pokud šlo o vlasy, tak se Alexandr ve svém úsudku nemýlil. Naposledy si je barvila před třemi lety a na svoje šediny si už zvykla. Co jí ale dělalo starosti, bylo obočí. Trčelo do všech stran. I když se to nejhorší snažila vytrhat, tvrdé chlupy pořád ne a ne zůstat ve stejném směru.

Nově otevřený salón dál v ulici nabízel veškerou myslitelnou péči o vlasy a ochlupení, dokonce i toho, co rostlo nad očima. Maggan si umínila jít svoje obočí alespoň zkonzultovat. Chudák Alex přece nemůže být vystaven staře vypadající babičce.

Kvůli povzbuzení ve věci úvah o svém obočí zavolala Sonje. Měla už být zpátky z nákupního centra ve Farstě. Nebrala to, tak jí Maggan nechala zprávu a vytáhla kyblík s mopem. Po Alexově celodenní návštěvě to jinak nešlo. Snažila se Sonje dovolat tři hodiny, ale když pořád neodpovídala, zavolala Rebecce a potom Susanne. Všechny byly nedostupné.

„Zatracené workoholičky,“ utrousila pro sebe. „Místo abych si popovídala se svými nejlepšími kamarádkami, můžu tak leda luštit křížovky.“

5

DO ČTVRT NA DEVĚT ve čtvrtek 14. května 2009 neměly tři přítelkyně Susanne, Rebecka a Maggan ani tušení, že poslední členka jejich kvarteta je po smrti.

Advokát Andréasson a jeho dva spolupracovníci každé z nich zavolali v tutéž chvíli, neboť tak to Andréasson dostal od své dlouholeté klientky Sonji Gustavssonové za úkol. Zpráva obsahovala sdělení, že Sonja je mrtvá, že vyjádřila přání, aby její tři kamarádky zorganizovaly velkolepou pohřební party, a že mají po pohřbu zavolat do kanceláře pro další informace.

Telefonní hovory se uskutečnily o půl deváté. O půl desáté zastavily před Magganiným domkem dva taxíky.

„Pohřební večírek? Co to je za šílenost, Sonjo? Tímhle se budu muset provzlykat, ať se ti to líbí, nebo ne,“ štkala Susanne a hleděla ke střeše, jako kdyby je Sonja odtamtud pozorovala.

Rebecka, sedící před ní na pohovce, od svého příchodu před hodinou nevydala ani hlásku.

„Susanne, pokud chtěla večírek, tak jí ho musíme dopřát,“ řekla, když konečně otevřela ústa. „Přání mrtvých se mají plnit,“ pokračovala sama pro sebe.

„Musíme? Není pohřeb spíš pro ty, co ještě žijí? Víím, že Sonja party milovala, ale tohle je prostě morbidní.“

„Opravdu ten advokát řekl velkolepý?“ zapochybovala Maggan.

„Ano,“ ujistily ji jednohlasně Rebecka a Susanne.

„Tak pak to tak musí být. Souhlasím s Rebeckou, že musíme vyplnit její přání. Proto nám tu zprávu přece zanechala, ne?“

„Komu jinému by ji zanechávala? Nějakému vzdálenému strýci v Horní dolní? No dobře, vzdávám se. Dvě proti jedné.“

Na pohřební obřad skoro o tři týdny později se dostavily takřka tři stovky lidí a dvě stě dvacet šest jich přišlo na večírek na Operní terase. Sonja si během let nadělala spoustu přátel a známých ještě víc. Její nejlepší kamarádky to věděly, ale stejně se nestačily divit, kolik lidí dorazilo. Potěšilo je to. Navzdory všemu nezměrnému smutku a stesku. Když na konci večera se smíchem vzpomínaly na staré časy, žasly, jakou měla Sonja pravdu. Pořádná party byla tím jediným způsobem, jak se s ní doopravdy rozloučit.

Den nato se měly setkat v kanceláři advokáta Andréassona, aniž tušily proč. Bylo po pohřbu, Sonjin popel měl být rozptýlen na loučce Lesního hřbitova a o týden později měly vyklidit její byt. Netušily, co si počnou se všemi jejími věcmi, ale možná právě toho se měla týkat ona schůzka. Mlčky seděly v čekací místnosti. Ani jedna z nich neměla co říct. Včerejší večírek udělal tečku za jedním obdobím, trvajícím déle než třicet let.

„Advokát Andréasson je připraven vás přijmout,“ ozná-

mila jim recepční, a tak se chytly za ruce a vešly do kanceláře. Místnost to byla prostorná, tmavá a na zdech visely velké portréty samých vážených pánů. Advokát se chichotal, když se rozhlížely kolem.

„Ne, v kanceláři mé dcery to takhle vůbec nevypadá, ale já mám rád své staré klubovky, obrazy předchůdců a vůni kůže. Posadte se, posadte se,“ vyzval je a ukázal na tři židle, příhodně umístěné před prastarým psacím stolem. Přítelkyně jedním hlasem s díky odmítly víno, ale minerálku Ramlösu přijaly.

„Tak tedy, vítejte u nás. Ze všeho nejdřív bych vám rád poděkoval za včerejší akci. Sonja by určitě měla obrovskou radost.“ Odkáslal si. „Jak patrně víte, stal jsem se Sonjiným advokátem, když jí bylo čerstvě osmnáct a zemřeli jí rodiče. V jejích službách jsem strávil víc než pětatřicet let a musím říct, že mi bylo velkým potěšením. Patřila k těm několika málo klientům, kteří mi zůstali. Většinu jsem přenechal své dceři, když převzala hlavní chod kanceláře. Sonja a já jsme se rozhodli, že spolu budeme pokračovat dále, a jak jsem už řekl, bylo to báječné. Během těch let svoji závěť několikrát upravila a verzi, do níž teď nahlédnete, napsala před pouhými třemi měsíci. Sonja neměla žádné přímé dědice ani nikoho jiného, kdo by byl oprávněný po ní dědit. Proto jsem pozval jen vás tři, jelikož vy jste v závěti jmenovány. Rozumíte mi zatím?“

Susanne, Maggan a Rebecka si vyměnily pohledy a pak advokátovi kývly.

„Výborně, v tom případě vám to přečtu. Případné otázky vyřešíme potom.“

Andréasson otevřel složku ležící před ním na stole a vy-

táhl stoh papírů. Nasadil si brýle, zvedl vrchní papír, odkašlal si a posléze tři přítelkyně šokoval skoro stejně, jako když jim oneddy sdělil, že je Sonja po smrti.

6

MÉ NEJLEPŠÍ, NEJBÁJEČNĚJŠÍ a nejmilejší přítelkyně.

Jste moje rodina od chvíle, kdy jsem o svou vlastní přišla.

Dnes vím o přátelství všechno, protože vy jste mi to ukázaly.

Dnes vím všechno o lásce, protože vy jste mi ji daly.

Dnes vím, jak cenný člověk jsem, protože vy jste mě to naučily.

Kolik jsme se spolu nasmály a naplakaly.

Jak jsme milovaly a nenáviděly.

Sdílely jsme spolu všechno.

Skoro všechno.

Nechala jsem si pro sebe, že mám nemocné srdce. Už dlouho vím, že na to jednou umřu. Znáte mě dobře, a tak víte, jak doufám, že mě jednoho dne klepne a nestane se ze mě nemohoucí ležák, který si nemůže užívat života plnými doušky. Lékaři mi nemohou zaručit úspěšnou transplantaci srdce, takže jsem nad tím přestala uvažovat a raději žiju život podle svého gusta.

To by byla jedna věc.

— — —

Tou druhou jsou moje peníze.

Mám jich hromadu, v podstatě strašně moc. Kolik přesně to dělá, se dozvíte od advokáta Andréassona, až tohle dočtete. Má o tom přehled.

Nezazlívejte mi, že jsem se vám nesvěřila dřív. Nepovažovala jsem to za tak důležité, nikdy jsem ani neutrácela víc než vy. Ty peníze jsem zkrátka měla po svých rodičích a sama jsem vyžila z těch mazanin, které jsem malovala.

Ted' se mi zlíbilo vložit se do vašich životů a vzhledem k tomu, že tohle je moje poslední příležitost, dám si záležet. Tím, co vám teď budu klást na srdce, se pochopitelně nemusíte bezpodmínečně řídit.

Maggan, moje milá Maggan!

Je na čase přestat dělat rodině otroka. Tvoje dcera je dospělá, má vedle sebe muže a tvůj vnouček může stejně dobře trávit čas se svými druhými prarodiči. Je na čase, abys rozkvetla, nechala se rozmazlovat a začala si připadat hezká. Ne proto, abys ulovila nějakého muže, ale abys byla spokojená s tím, co vidíš v zrcadle.

Rebecko, moje milá Rebecko!

Nedokázala jsi toho už dost? Víím, že do té své důležité práce chodíš každý den, ale co ti to kromě migrény a hemoroidů přináší? Rozhodně ne sex, a zrovna ten bys potřebovala. Hodně sexu bez zábran a obav z toho, že si zmačkáš oblečení nebo někde nebudeš včas.

Susanne, moje milá Susanne!

Svět je plný báječných mužů. Dobrých mužů, se kterými nemusíš skákat do postele, ale můžeš je poznat a třeba se

s nimi spřátelit. Život se odehrává i mimo letiště. Objevuj ho. Poznej sebe sama. Přestaň psát na Facebook, že máš volno, a sejdi se raději se svými přáteli naživo.

Všem třem: Udělejte něco se svojí váhou.

Rebecko a Susanne, vy dvě jste až moc hubené a zjevně jste zapomněly, jak má člověk jíst, aby vypadal skvěle a zdravě. Oběma je vám kolem padesátky a s trochou masa na vašich hubených tělech by vám to doopravdy slušelo. Ty, Maggan, máš opačný problém a měla by ses přestat schovávat za svoje kila. Já svoji oplácanost zbožňuju. Ty svoje kila používáš jako ochrannou bariéru, která tě ale dělá jen víc a víc anonymní.

Děvčata, tímto vám můžu slíbit, že už nikdy nebudete muset myslet na důchod a na to, jestli to budete zvládat, nebo ne. Abyste zbohatly, stačí jednoduše splnit moje podmínky. Shrnu je do několika bodů tak, aby nedošlo k žádnému nedorozumění.

Aby moje pozůstalost mohla rovným dílem připadnout vám třem, musíte splnit následující:

- *Během tří měsíců shodíte nebo přiberete alespoň pět kilo. Maggan se přestane ládovat sladkým a Rebecka a Susanne ho začnou jíst.*
- *Do tří měsíců dáte v práci výpověď a ukončíte svoje zavedené činnosti. Pro Rebecku to znamená, že opustí svoje místo generální ředitelky, Susanne skončí s prací letušky a Maggan přestane dvakrát týdně hlídat vnuka.*
- *Za tři měsíce a jeden den dostanete nový dopis*

s přesnými pokyny do následujícího roku. Dopis vám rovněž přečtou v advokátní kanceláři Andréasson. Pokud tento den připadne na sobotu nebo neděli, dostavíte se do kanceláře nejbližší pondělí po čtrnácté hodině. To je důležité, protože soupis majetku je nutné podepsat v zákonem dané lhůtě.

- Převzít dědictví lze za jeden rok, tři měsíce a jeden den, počínaje dnešním datem. Za žádných okolností nesmíte nikomu o této dohodě povědět. Pokud tyto podmínky akceptujete, dozvíte se další podrobnosti. Zatím ale nic o celkové částce. Ještě dnes obdržíte na své účty pět set tisíc korun, což je suma, která vám zůstane, pokud na mé podmínky nepřistoupíte. Pozůstalé jmění zahrnuje zhruba tři, možná čtyři miliardy. Zmínila jsem se, že se musíte dohodnout, že? Ani jedna z vás tím pádem nesmí couvnout, jinak se ostatní budou muset smířit pouze s těmi pěti sty tisíci.

Mám vás moc ráda!

Sonja

P. S. Pokud se po třech měsících a jednom dni neukážete, advokát to pochopí a nabídka vyprší.

Rozhostilo se ticho. Ozývalo se jen vrzání stolu, když se advokát po dočtení závěti houpal tam a zpátky. On si také vzal poslední slovo.

„No, tak je to. Musím říct, že byla zvláštní, Sonja Gustavssonová.“ Zasmál se, zavrtěl hlavou a pokračoval: „Suma, o níž padla řeč, činí k dnešnímu dni tři miliardy pět set milionů tři sta sedmdesát pět tisíc korun. Co vy na to? Nějaké otázky?“

„Já potřebuju na vzduch. Hned.“ Rebecka se rychle zvedla ze židle. „Doufám, že vám můžu zavolat, kdyby to bylo potřeba?“ otočila se k advokátovi.

Přikývl.

„Jistě, to není problém. Rád bych, abyste mi podškrábla pár papírů, ještě než odejdete. Pak se budeme moct postarat, abyste dnes dostala ty peníze. To se pochopitelně týká všech tří.“

„TO ZNÍ, JAKO KDYBY UMRÍT CHTĚLA. Proč proboha ty svoje problémy neřešila? Vždyť si s tak naditou peněženkou mohla dovolit všechny doktory na světě. Nerozumím tomu, opravdu tomu nerozumím. A proč nám nikdy neřekla, jak je na tom špatně? Vždyť já se jí svěřovala se vším. Se vším.“

„To my všechny, Susanne.“

Rebecka se snažila držet krok se svou přítelkyní, což nebylo jednoduché, protože Susanne na svých vysokých podpatcích téměř běžela. „Mohla bys trochu zpomalit? Nedá se s tebou mluvit, když tak uháníš.“

Maggan je nechala jít napřed. Po rozhovoru u Andréassona si připadala úplně prázdná. Nikdy v životě neměla tolik peněz jako teď, ale vůbec ji to netěšilo tak, jak by čekala. Naopak. Peníze jí připadaly jako ukradené a ona se za ně styděla, přestože dobře věděla, že k tomu nemá důvod. Nikdy o tuhle dobročinnost neprosila a nedovedla si představit, že by si z toho vzala být jen halíř. Přidala do kroku a dohonila svoje kamarádky.

„Nevím, jak to vidíte vy, ale já bych dneska potřebovala být o samotě. Stačilo by, kdybychom si daly vědět až zítra?“

Rebecka a Susanne si vyměnily pohledy.

„Jasně,“ odpověděla Rebecka. „Tak jeď domů, já si půjdu

dát kávu. Teď vážně nezvládnou být sama. Co ty, Susanne? Chceš na chvíli společnost?“

„Moc ráda. Ale radši bych si dala sklenku vína nebo dvě na Mosebacke.“

Před metrem na Slussenu objaly Maggan na rozloučnou, pak chvíli mlčky pokračovaly dál. Obě dostaly doporučení podat výpověď. To pro Susanne znamenalo velký krok. Mnohokrát sice prohlásila, že létat už ji nebaví, ale pokaždé, když se naskytl příležitost skončit, se jí zdálo, že na tom vlastně nikdy nebyla líp.

„Myslíš, že v životě existuje nějaký smysl?“ zauvažovala Rebecka. „Tedy jestli ho máme nějak daný, jako osud?“

„Ne, to si teda nemyslím. Ty jo?“

„Nevím. Žiju a řídím si svůj život podle svého a pak jedna z mých nejlepších kamarádek umře a já zničehonic dostanu možnost hodit všechno za hlavu a začít jinak. Sonja měla pravdu, když říkala, že jsem puntičkář a workoholik, který si musí pořádně něco dokazovat. I když já bych to spíš vyjádřila tak, že mám svůj život *pod* kontrolou. Pokud to všechno zahodím, tak co se přinejhorším může stát? Jak smysluplný je můj život teď?“

Na zahrádce na náměstí Mosebacke bylo ještě volno. Kapela se zrovna chystala ke hraní a za pár hodin bude místo přetékat lidmi, kteří si chtějí užít krásný večer blízkého léta. Čtyři přítelkyně tu spolu byly mnohokrát. Číšník je poznal a mile je uvítal, když se usadily ke stolu.

„Dnes jen ve dvou?“ usmál se. „Co si račte přát?“

Maggan se rozmyslela, jakmile vešla do metra. Co bude sama doma dělat? Na náměstí Medborgarplatsen vystou-

pila a uháněla, jak jí jen bolavé nohy dovolily, na Mosebacke, kde seděly ty, které s ní sdílely pocit marnosti. Měla silné podezření, že Sonja sedí na nějakém mráčku a má z ní legraci.

Přiběhla zrovna ve chvíli, kdy Susanne dostala svoji druhou sklenku vína.

„Jednu i pro mě,“ vyhrkla na číšníka ještě stojícího u jejich stolu a vzápětí se svalila na židli vedle Rebecky.

„Dva dny v týdnu s Alexandrem určitě moji kondičku nijak zvlášť neovlivnily,“ utrousila, sebrala ze stolu ubrousek a otřela si jím čelo. „O čem jste mluvily?“

Začínalo se už stmívat, když se zvedaly k odchodu. Čtvrtá židle celý večer zela prázdnotou. A snad proto, aby se to místo nějak zaplnilo, vzpomínaly na staré časy. Úvahami o tom, co bude, se nezabývaly. Prozatím. Teprve když se chystaly odejít, sdělila jim Rebecka, že hodlá v práci podat výpověď. Okamžitě. Bude předstírat, že dostala novou práci u konkurenta. JH Foods ji tím pádem už nikdy nebude chtít v blízkosti kanceláře ani vidět.

„Jsi si jistá?“ ujišťovala se Susanne. Vypadala překvapeně.

„Na sto procent. Hodlám jít do toho. Co vy? Maggan, ty nemáš vůbec co ztratit. Nebo ještě váháš?“

„Nemám co ztratit? Zdá se mi, že riziko, že se ke mně má vlastní dcera kvůli tomu obrátí zády, není úplně nezanedbatelné. Dohodly jsme se, že se o Alexe budu starat, dokud v srpnu neoslaví šest, a až začne chodit do školy, budu ho u sebe mít dvakrát týdně. To je docela velký posun, když se ptáš.“

„Ale máš tři měsíce na to, abys to hlídání zrušila a promluvila si s Anneli. Zním tvoji dceru od narození a věř mi, záleží jí na tobě. A nikdo po tobě navíc nepožaduje, abys

Alexandra přestala úplně vídat. Susanne, co ty si o tom myslíš?“

„Co se týče Anneli a Alexe? Dopadne to dobře,“ odpověděla stručně.

„Ne. Myslím tebe. Co cítíš těsně předtím, než skončíš s létáním?“

„Bolest v břichu. Smrtnou hrůzu. Zlost. Tohle asi. Stačí?“

Rebecka se zasmála. „Ano, stačí. Zatím.“

Tři přítelkyně se do sebe zavěsily a beze slova vyrazily na Slussen, kde se jejich cesty rozdělí. Maggan vyrazí na Farstu, Rebecka bude pokračovat na Gärdet a Susanne půjde do ulice Folkungagatan pěšky.

Vysoké podpatky na asfaltovém chodníku hlasitě klapaly, jak si to rychle rázovala domů. Susanne už chtěla být ve svém milovaném bytě a dát si sprchu. I když nebylo nijak zvlášť teplo, připadala si upachtěná a špinavá. Asi jako, když s Andersem strávila noc a on pak rychle vstával z postele.

Přes den si na něj ani nevzpomněla. To byla ve srovnání s ostatními událostmi dobrá zpráva. Anders jí není hoden, tak proč se dál trápit? Nezávisle na tom, co Sonja napsala. Neviděla Anderse skoro měsíc a vlastně jí vůbec nescházel.

Většinou chodívala domů ulicí Fjällgatan, odkud se mohla kochat pohledem na Stockholm shora, ale teď kráčela jako stroj. Dopravního provozu, opilců ani turistů si nevšímala. Dlouhonohá blondýna uhánějící po ulici Katarinavägen sklízela jako obvykle obdivné pohledy a nejedna žena si s určitou žárlivostí všimla, že jejímu muži

poklesla brada. Ve svých osmačtyřiceti vypadala Susanne pořád skvěle, neboť svoji výjimečnou schopnost zdůraznit své fyzické přednosti postupně dotáhla k dokonalosti.

Přátelé uměli nahlédnout pod její slupku už dávno. Susanne pro ně byla přítelkyní s velkým, otevřeným srdcem. Sršela největším temperamentem a snad nikdy se nezdráhala ozvat, pokud se jí něco nelíbilo, ale taky z nich nejčastěji dávala najevo svoji lásku.

„Sakra, sakra, sakra.“ Klíč se jako obvykle zasekl ve vchodových dveřích. Susanne zanáčala. Kolikrát už vysvětlovala domovnímu výboru, že se zámkem se musí něco udělat. K žádnému posunu však stále nedošlo. Takže pokaždé, když odemykala, hrozilo, že zlomí klíč. Díkybohu že se to nestalo zrovna teď. Hodila kabelku na židli v předsíni a cestou do koupelny postupně odhazovala jednotlivé kusy oblečení. Těsně předtím, než vlezla do vany, si sundala podprsenku.

Když se pořádně vydrbala, odhodlala se k něčemu, co by dřív neudělala, ani kdyby jí šlo o život. Vezme si na týden neschopenku.

Toto rozhodnutí způsobilo, že v ní cosi povolilo, a poprvé od Sonjiny smrti měla Susanne pocit, že se může zvolna nadechnout. Otevřela okno do ulice Folkungagatan a vpustila dovnitř vzduch i pouliční ruch. Vytáhla z kredence pytlík s pralinkami, který měla doma vždycky uložené pro případ, že by ji čekala neplánovaná návštěva a nestihla by koupit květiny. Uvelebila se na červené pohovce, přetáhla si přes útlé nohy deku a pustila se do čokolády.

O několik kilometrů dál seděla Rebecka za psacím stolem a snažila se formulovat svou výpověď. Jestli nezažije, bude muset zůstat ještě půl roku, což se jí protivilo.

Nechtěla už do práce znovu ani vkročit. Síla toho pocitu ji samotnou zaskočila, ale přestože to zpočátku byl jen spontánní, šílený nápad, který dostala cestou z hospody, myslela své rozhodnutí naprosto vážně. Už nikdy se do té kanceláře nevrátí. Jedinou osobní věcí, kterou tam měla, byl jeden pár bot, ale ty může podědit Lena, bude-li mít zájem.

Výpověď adresovala předsedovi představenstva, jehož si vždycky vážila. Viceprezident ji zvládne zastoupit skvěle, než vyberou nového šéfa. Nemusí se tedy o chod firmy bát. Uchýlila se však ke lži. Přesto nebylo těžké si vybrat, když šlo o to, zda se na pár dalších měsíců vrátit do zaměstnání, nebo ne. Sice se jí přičilo lhát, ale myšlenka na práci v ní vyvolávala pocit na zvracení. S touhle úvahou se pustila do psaní.

Maggan nic nesepisovala ani nejedla. Zírala do monitoru na svoje konto u banky Nordea: 515 365 švédských korun. To je šílená částka. Kdyby si koupila tu halenku, která jí nedávna padla do oka v KappAhlu, sotva by se to celkové sumy nějak dotklo. Tolik peněz nikdy neměla. Byla zvyklá na napnutý rozpočet, z něhož musela uživit sebe i Anneli. Když auto, které správně už vůbec nemělo být v provozu, narazilo do Magganina peugeotu a totálně zdemolovalo jeho přední část, byla už Anneli naštěstí dospělá. Na ambulanci se tehdy mluvilo o tom, že má Maggan strážného anděla. Měla velké štěstí, zprvu se zdálo, že má polámané obě nohy. Stát se to na křižovatce o půl metru dále, mohlo to mít daleko horší následky. Ještě teď, šest let poté, měla nehodu v živé paměti. Tato událost změnila Magganin život.

Milovala svoji práci učitelky v mateřské školce. Jezdila autem na krátké výlety a každou neděli se procházela kolem jezera Magelungen. Po autonehodě už to nešlo. Nejhorší pro ni bylo smířit se s tím, že už nemůže pracovat. Připadala si k ničemu. Pak Anneli přišla s návrhem, že by Maggan mohla několik dní v týdnu hlídat Alexe. Nový život aktivní babičky Maggan prospěl. Zase ji někdo potřeboval, což pro ni bylo tím nejlepším lékem na svěťě.

Maggan po pravdě finančně nikdy nestrádala a ani ji nijak nedrásaly řeči kamarádek radujících se z nákupů ve slevách v nákupním centru NK. Radovala se společně s nimi z jejich nových úlovků. Svým zevnějškem se sice nemohla kamarádkám rovnat, ale uvnitř byly všechny jedna jako druhá. To je spojovalo a drželo pohromadě tolik let.

Kromě toho měla Maggan něco, čím všechny slevy strčila bez problémů do kapsy. Měla dítě. Dceru, kterou Susanne, Rebecka a Sonja v podstatě adoptovaly.

Anneli byla stejně jako Maggan zdrcená z toho, že Sonja už se nikdy nevrátí, a proplakala celý smuteční obřad i večírek.

„Nechápu, proč je ten večírek tak nutný,“ řekla.

Maggan se jí snažila přiblížit způsob uvažování tety Sonji, již Anneli tak zbožňovala. Pokusila se jí vysvětlit, jak moc si Sonja užívala života. Nikdy si neodpírala žádná potěšení. Pro Anneli byl nejdůležitější život sám o sobě, což se o Sonje říct nedalo.

Maggan vypnula počítač. Zítra něco provede se svým nepoddajným obočím.

8

ŽE TO PŮJDE BEZ BOJE, Rebecka nečekala. V JH Foods ji ihned propustili s půlroční výplatou, jako kdyby byla na neschopence. Rozhodně nepřipadalo v úvahu najít si nové místo v oboru, to by porušila dohodu a skončila by u soudu. Navíc nechtěla překračovat zákon. Umínila si ale, že do práce s takovou zátěží, jakou obnášel post generální ředitelky ve velkém potravinovém řetězci, už se pouštět nebude.

Nakonec si dopřála k dopolední kávě i dort, i když se jí to zprvu zdálo jaksi nepřirozené. Ráno strávila třídním šatníku a odpoledne měla v plánu odvézt nenošené kousky do second handu Myrorna. Veškeré šatstvo zůstalo v perfektním stavu, takže si byla jistá, že je tam rádi přijmou. Nějaké volnočasové oblečení ani nevlastnila. Počítat by se mezi to daly jedině dvoje džíny a několik tenisových triček, konstatovala, když hleděla do prázdné šatní skříně. Úplně vzadu visely čtyři šaty, z toho dvoje bez rukávů. Troje černé a jedny šedé. Všechny v délce po kolena, velikost 36.

Uvažovala nad váhou, kterou by dle Sonji měla nabrat, a přemýšlela, kolik velikostí tím asi Sonja mínila. Rebecka měla na svůj věk neobyčejně štíhlou postavu, na což

byla hrdá. Těžko říct proč, neboť ženy krev a mlíko se jí líbily víc než ty jako proutek. Na druhou stranu se nikdy nesnažila být krásná. Raději ať lidé obdivují její intelekt. Občas jí vrtalo hlavou, jestli se jedno s druhým nevyklučuje. Měla spoustu hezkých a zároveň šikovných kamarádek, ale nikdy se nezamýšlela nad tím, jestli do této kategorie patří i ona.

Spolkla druhý kousek dortu, ani nevěděla jak, a už v ruce držela třetí. Musím si vygooglit něco o váze a velikostech, pomyslela si a nacpala laskominu do pusy celou.

V second handu Myrorna na Ropstenu přijali bezvadné oblečení s radostí, přesně jak Rebecka odhadovala. Nakonec k tomu ještě přidala ony nudné šaty, mezi nimi i ty, co si oblékla na Sonjin pohřeb. Na další večírky si oblékne něco barevnějšího, pokud ještě bude příležitost.

Zajela se svým fordem zpátky do garáže a napadlo ji, že by se mohla projít do města. Ještěže má i vlastní auto, ne jen to služební. Obzvláště teď, když odstoupila ze svého místa s okamžitou platností. Zánovní auto to sice nebylo, ale podle poslední servisní kontroly bylo ve skvělém stavu.

Rebecka minula náměstí Östermalm a pokračovala do ulice Hamngatan bez nějakého konkrétního záměru, zkrátka si užívala možnost procházet se po městě uprostřed dne, obyčejného, všedního dne. Vzpomněla si na svoje teď už bývalé kolegy, asi zrovna zápasící s projektem, který schválila teprve před týdnem, a zachichotala se. Celá rozjařená si šla koupit točenou zmrzlinu plnou kalorií. S polevou. To nikdy předtím neudělala.

Usadila se se zmrzlinou na jedinou volnou lavičku v ulici Nybrogatan, aby si ji snědla v klidu a neušpinila se. Zvědavě

pozorovala kolemjdoucí lidi prohlížející si výlohy obchodů a hlavou jí blesklo, jestli jsou to všechno turisté. Dalo se to určit jen stěží, pokud se jim na břicho nehoupal foták.

Jisté ovšem bylo, že muž v obleku uhánějící po ulici mezi turisty nepatřil. Očividně někam spěchal, takže ji hodně překvapilo, když zabrzdil u její lavičky.

„Nebudete nic namítat, když si přisednu?“

„Ani trochu, ale radši si sedněte o kousek dál, jinak riskujete, že váš hezký oblek zamažu zmrzlinou.“ Rebecka se usmála. Cítila se najednou naprosto báječně, přestože před nedávnem ztratila jednu ze svých nejlepších kama rádek a přišla o zaměstnání.

„Budu se držet na svém kraji. To vypadá dobře. Kde jste ji sehnala?“

„Tam dál v ulici, skoro u Hallen. Vy máte čas jíst zmrzlinu? Vypadáte dost uříceně.“

„Vážně? Vy přes ta tmavá skla něco vidíte?“ usmál se.

„Víc, než byste čekal. Pozoruju, co všichni ti lidé přes den dělají. Zrovna teď se mi zdá nejpravděpodobnější, že jsou to turisté.“

„Hm.“ Muž se kolem sebe rozhlédl. „Nad tím jsem nikdy nepřemýšlel,“ připustil.

„To proto, že se honíte,“ prohlásila Rebecka s pusou plnou zmrzliny.

„A vy se nehoníte?“ Zněl zvědavě a přátelsky.

„Nope. Už ne. Včera jsem toho nechala.“

„Jak dlouho myslíte, že vám ten spokojený úsměv vydrží? Kdy jdete zase do procesu?“

„Už nejdu,“ slyšela se odpovídat. Byla to ostatně jediná správná odpověď. Už se nebude nikam honit. Probouzela se v ní chuť vykřičet to celé do světa.

„Nikdy,“ zopakovala s důrazem.

„Sundejte si ty brýle, ať vám vidím do očí, když to říkáte,“ zasmál se muž. Rebecka ho poslechla. Odložila sluneční brýle a zpřímila se na něj podívala svýma nenalíčenýma modrýma očima.

„Nikdy,“ řekla potřetí.

„Máte zmrzlinu v koutku, jste líbezná a máte pravdu. Musím pokračovat. Hodně štěstí na svobodě.“

Vstal, pokývl a zmizel z dohledu.

Líbezná. To slyšela poprvé. Říkali jí, že je šikovná. Chytrá. Hezká od někoho, kdo chtěl víc než jen požádat o tanec... Ale líbezná? Rozradostněná tímto komplimentem do nákupního centra NK skoro běžela. Líbezná dáma potřebuje patřičné odění. V dámských odděleních butiků utratila během jednoho odpoledne sedmadvacet tisíc, než se uklidnila. Nadmíru spokojená, i když ji bolely nohy, si vzala taxík, a nechala se odvézt se všemi taškami domů na Gärdet.

„Ale zlato, to jsem ti vždycky říkala, že jsi krásná,“ připomněla Susanne, když jí Rebecka do telefonu líčila svůj den. „Vzala sis na něho číslo?“

„Ani omylem. Myslíš, že jsem padlá na hlavu? Jenom proto, že jsem bez práce?“ nesl se Rebecčin smích sluchátkem až na Söder.

„Ne. Jen trochu hloupoučká. Je mi líto, Rebecko, ale budu muset končit. Věřila bys tomu, že jsem si koupila seriál?“

„To sotva. Jaký?“

„Pýchu a předsudek. Sonja ho nepochybně viděla mockrát během svých gaučových a pralinkových dnů, ale nikdy jsme se nedostaly k tomu, abychom se koukaly společně. Našla jsem to v Åhléns za devadesát devět korun.

Původně jsem chtěla do Grandu na jednu akci s parfémů, ale dostala jsem neschopenku a mám zůstat doma celý týden.“

„Nemocná? Ty? Co se děje, jsi nachlazená?“

Rebecka už věděla, že pokud se někdo z leteckého personálu nachladil, musel zůstat dole na zemi, protože tlak v kabině působil problémy s dutinami.

„Jo, na to jsem se vymluvila. Jsem zdravá jak řípa a unavená.“

„Udělej to jako já. Dej výpověď,“ navrhla jí Rebecka. Po jediném dni volnosti nabyla dojmu, že se už se svým starým životem vypořádala.

„Co bych dělala do konce života? Je mi osmačtyřicet a létat můžu ještě dalších dvacet let. Ty to máš trochu jinak, máš vysokou penzi a mohla sis dovolit toho nechat už dávno.“

„Já vím. Taky nemám páru, co si se svým životem počnu, ale teď zrovna je mi to jedno. Kašlu i na Sonjiny peníze. Kvůli tomu jsem neskončila. Její smrt mi otevřela oči a přiměla mě přemýšlet nad tím, jestli mám do zemdlení pokračovat v tom, co mě ubíjí. Sonja umírala šťastná. Měla ráda svůj život, alkohol, jídlo, doutníky. Nevadilo jí, že je při těle, prostě se tak neviděla. Chápeš, co mám na mysli?“

Rebecka se zvedla z křesla a pochodovala po bytě.

„Když se kolem sebe doma rozhlédnu, vidím jenom dokonalost. A děsí mě, že jsem taky moc dokonalá. Nechápej mě špatně, taky mám svoje chyby, stejně jako ostatní, ale na povrchu to vypadá bez poskvrnky. Pokud by sem Maggan přišla s Alexem, tak bych spíš dávala pozor, aby tady něco nerozlil, místo abych byla ráda, že mám doma na návštěvě pětiletého kluka.“

Posunula obraz visící trochu nakřivo, pak zaváhala a vrátila ho do původní polohy.

„Už mě nebaví být takováhle Rebecka. Umím se občas i odvázat, ne?“ Její prosebný tón Susanne rozesmál.

„No, upřímně řečeno, nikdy jsem tě neviděla se odvázat. Ale šťastnější jsi bývala, to tedy ano. Od doby, co tě opustil Robert, nemáš už takový ten lesk v očích jako dřív.“

„Myslíš to vážně?“ Zamyslela se. Třeba měla Susanne pravdu. A naposled se jí zalesklo v očích před sedmi lety.

„Nestojím o žádné úlety ani teď, ale chci najít sebe sama, být taková jako v pětadvaceti, zvědavá na to, co mi život přinese. To už nejsem.“

„Pořád ti chybí?“

„Každé ráno se probouzím, protože neslyším jeho dech. Každý den si musím připomínat, že mám nakupovat jídlo jen pro sebe. Trvalo mi tři roky, než jsem přestala kupovat dva steaky. Protože co kdyby náhodou.“ Ztichla. Pořád jí bylo nepříjemné o Robertovi a jeho zradě mluvit. Tahle třináctá komnata zůstávala přes všechny snahy kamarádek stále nepřístupná.

„Tak přijď sem,“ nabídla jí Susanne. „Přines mi ukázat svoje hezké oblečení, můžeme se na ten seriál podívat spolu. Mám dost jídla i vína. Přijď. Prosím,“ dodala.

„Můžu přijít v tričku a pantoflích?“

„Přijď si, v čem chceš.“

9

OD POSLEDNÍHO SEČENÍ TRÁVNÍKU před domem uběhl týden a po třech deštivých nocích tráva povyrostla o to víc. Až dopije kávu, pustí se do práce. Mrkla na poštačku, která vždycky nakoukla kuchyňským oknem dovnitř, když ve schránce nechala něco pro Maggan. Podle toho poznala, že už odbilo jedenáct. Dochvilnější poštačku aby pohledal. Takže by se měla rychle pustit do díla.

Obyčejně tu touhle dobou býval Alex. Anneli si teď vzala dovolenou, a tak měla Maggan konečně čas věnovat se svému obočí a vlasům. Nový salón krásy byl tak oblíbený, že musela čekat tři týdny, než se na ni dostalo. Už se těšila na změnu. Až posbírá dost odvahy, nechá si depilovat nohy voskem. To věčné holení už ji unavovalo, takže to čas od času šidila holicím strojkem. Jejích nohou se stejně nikdo, kdo by mohl ucítit strniště, nedotýkal. Včera zapomněla na kolena, čehož si všimla, když si zavazovala boty a uviděla při tom několik tmavých chloupků. Vytrhala je sice pinzetou, ale bylo by stejně nekonečně krásné se toho porostu zbavit najednou. Jenom kdyby to tak nebolelo.

Maggan vydržela veškerou psychickou bolest a taky už měla leccos za sebou, ale když přišlo na utrpení tělesné, dostala strach. Jakmile ji zabolelo v krku, jednalo se buď

o angínu, nebo o prozatím neznámý typ pseudotuberulózy. Bolení břicha identifikovala jako rakovinu a s bolestí hlavy bylo lepší zajít k lékaři. Její námořnický modrá sportovní taška stála ještě šest let po nehodě sbalená za dveřmi v ložnici. Tehdy na tom skutečně byla špatně a všechno jí bolelo. Tedy za předpokladu, že se dá považovat za onemocnění, když vám přestanou sloužit nohy.

Doktoři říkali, že by měla být ráda, že vůbec může chodit. To Maggan byla. Přestože se nikdy nedá úplně dohromady a bolesti se nezbaví, jen málokdy ji někdo slyšel se litovat. Na kratších procházkách dovedla držet krok s ostatními, větší potíž ovšem pro ni představovalo klekat si a zvedat se ze země při hrátkách s Alexem. Většina lidí ani nepostřehla, že Maggan trochu kulhá. Konec práce ve školce a předčasný důchod byly tehdy, v roce 2003, nabíledni.

Od té doby tam ta taška stála pořád zabalená. Troje kalhotky, podprsenka, troje páry punčoch, kartáček a pasta na zuby a kapesní vydání *Na Větrné hůrce* od Emily Brontëové. Chtěla knihu dočíst, ale jak roky plynuly, sbalené zavazadlo jen připomínalo, že už nebude potřeba. Vzhledem k tomu, že román vznikl před sto padesáti lety, nějakých pár let zpoždění nebude mít na čtenářský dojem žádný vliv, říkala si Maggan.

„Co myslíte, neodbarvíme to trochu do nějaké blond popelavé? Ještě nemáte úplně šedivé vlasy.“ Kadeřnice zněla, že ví, co říká, tak Maggan na její doporučení kývla. Kromě barvení po domácku a melírů o tom nevěděla vůbec nic, tak jí připadalo nejlepší se nechat vést.

„Já vám věřím. Udělejte to a oštríhejte úplně, jak chcete,“ usmála se.

„Myslíte to vážně? Ach, to je prima. Díky za důvěru. Udělám z vás kočku, slibuju.“

Jak rychle člověk zapomene, jak je to úžasné, když vám někdo prohrabuje vlasy. Maggan si mytí, stříhání a fénování užívala. A umínila si, že se na sebe nekoukne dřív, než bude dílo hotové.

„Můžete se podívat.“ Kadeřnice otočila stoličku, aby se Maggan mohla pokochat výsledkem.

„Ježkovy zraky, to jsou vážně moje vlasy?“ užasla Maggan.

Vlasy dřív zarovnané po ramena jí kadeřnice prostříhala. Ofinu zastříhla došikma a šediny zakryla popelavou blond barvou, jakou Maggan mívala za mlada. Lehce potřásla hlavou, projela rukou ofinu a spokojeně se usmála.

„Vrhne se teď na to obočí? Můžete mi nabarvit i řasy?“

Cestou ze salónu se vyfotila a poslala Anneli obrázek s komentářem *Ukaž to Alexovi*.

10

„JAK MOHLA PRONAJÍMAT CELÝ DŮM, aniž bychom o tom věděly?“ tázala se Susanne, když strkala klíč do zámku v ulici Torstengränd. Před dveřmi ležely hromady reklamních letáků. Někdo z advokátní kanceláře se tu stavoval každý druhý den pro poštu, takže se tam válela jen dvoudenní sbírka.

„To bych taky ráda věděla. Ale asi jsme se nikdy neptaly,“ odpověděla Rebecka a sehnula se pro věci na zemi. Letáky odložila na stoličku v předsíni.

„Jasně, že jsme se neptaly. Kolik znáš lidí, co vlastní dům ve čtvrti Vasastan, a sami bydlí někde mimo v třípokojáku?“ podotkla Maggan.

Šla do obývacího pokoje otevřít dveře na balkón. Bylo znát, že tu několik týdnů nikdo pořádně nevyvětral. Zavolala na Rebecku, ať otevře okno v kuchyni, aby v bytě udělaly trochu průvan.

„Je to tak, že už by sem neměly chodit žádné účty?“ houkla Susanne z třetího pokoje, Sonjina ateliéru. Rebecka šla za ní.

„Nejspíš ne. O to by se měl postarat advokát Andréason.“ Přistoupila k jedné z maleb opřených o zeď, posadila se na bobek a přejela rukou plátno.

„O umění sice nevím skoro nic, ale že je tohle krásné?“

obrátila se na ně Susanne vytahující zrovna zásuvky starého sekretáře.

„Jo, stejně nádherné jako je tohle ošklivé. Jsou tady hromady dopisů, některé z nich zůstaly neotevřené. Co s nimi uděláme?“ Zvědavě se zadívala na bílé obálky, dopisy přišly z Londýna a Paříže. Přinesla je ukázat Maggan. V té chvíli si všimla, že její přítelkyně vypadá neobyčejně svěže.

„No ne, Maggan, co to s tebou je? Rebecko, podívej, vyměnili nám kamarádku. Tobě to sekne. A ten účes ti sluší. Kam přišla ta šedá?“

Rebecka na to nic neřekla. Nejdřív si Maggan prohlédla z boku, pak zezadu a pak ji objala.

„Maggan, jsi k zbláznění krásná,“ pošeptala jí Rebecka do ucha.

Polichocená Maggan se Rebecce vysmekla a zvedla z podlahy krabici, kterou tam předtím položila.

„Dej je zatím sem. Donesla jsem tři krabice, do kterých jsem si říkala, že bychom všechny ty papíry a dopisy mohly uložit.“

„Chytré. Je vidět, že jsi expert na třídění. Stylový expert,“ usmála se Susanne.

„Přesně k tomu vedou léta ve školce a jedna báječná kadeřnice,“ povytáhla Maggan koutky úst. „Musíme si rozmyslet, jak to celé uděláme. Auto je objednané na pozítří a do té doby musíme mít jasno, co se vyhodí, dá pryč nebo schová. Navrhuju, abychom zatím složily všechny ty krabice na stěhování.“

V ateliéru moc nábytku nebylo, tak se rozhodly vyklidit ho jako první a pak využít jako odkladní místo.

Krabice se jedna po druhé plnily fotkami, dopisy, skica-

mi a vším, co upoutalo jejich pozornost během horečného úklidu. Chtěly si to později v klidu projít.

„Jestli se ten byt nebude pronajímat, tak tady ty bedny přece můžeme uložit?“ Susanne držela v jedné ruce fotoalbum. Našla v něm fotky z osmdesátých let. Ráda by se do nich ponořila, ale teď je potřeba skončit tu co nejdřív, aby pronajaté nákladní auto odvezlo všechno, co bylo na vyhození. Položila zatím album stranou.

„Jak víš, že se nebude pronajímat? To je někde řečeno?“ zajímala se Rebecka. V jedné ruce držela zcela bezcenný kousek porcelánu představující muže s erekcí a ženu s roztaženýma nohama. Zrudla a strčila sošku do pytle na odpadky.

„Co s bytem bude, se rozhodne až při majetkovém vyrovnání,“ upřesnila Susanne. Přesně na to se už ptala advokáta.

Majetkové vyrovnání. Nikdo z nich to slovo nevyřkl a ani o něm mezi sebou nemluvily od posledního čtení Sonjiny závěti. Přesto všechny podnikly kroky naznačující, že Sonjinu výzvu přijímají.

Rebecka, třídící ve svých obnošených džínech, si musela rozepnout jeden knoflíček, protože ji tlačily, a Maggan o pauze na kávu s díky odmítla sladké.

Susanne působila nejmíň změněně, přestože to pod povrchem jenom vřelo, hlavně pokud šlo o práci. Přibrat klidně mohla, to ji netrápilo tolik jako představa, že už nejspíš nikdy nebude spát v hotelu v Dubaji. Že by tam klidně mohla bydlet na věky věků, pokud přistoupí na Sonjiny požadavky, ji ani nenapadlo. Začít nový život zkrátka nepřipadalo v úvahu, ačkoli se snažila přesvědčit sebe samu o opaku. Bála se nového začátku, úplně ze

všeho nejbezpečnější jí připadalo zůstat v zajetých kolejích. Zbývaly jí ještě dva měsíce na rozmyšlenou, ale bylo jí jasné, že je jen otázkou času, kdy se Rebecka a Maggan začnou dožadovat, aby jim před schůzkou s Andréassonem ujasnila svůj postoj.

„No tak je tady necháme. Taky bych si k tomu s vámi někdy večer sedla a pořádně si prošla to, co zachováme. Kromě toho jsem zvědavá na ty dopisy, některé z nich Sonja ani neotevřela. Proč si je vůbec nechávala, když si je stejně nechtěla přečíst?“ podivovala se Maggan.

„To si taky říkám. Ale vzhledem k tomu, s čím vším se zatím Sonja po své smrti vytasila, by mě vůbec nepřekvapilo, kdybychom v těch dopisech odhalily další tajemství.“ Susanne se zasmála. „Třeba jí patří pár zámečků někde v Evropě a jejich správci Sonje vypisují, že se někde rozbila vitrážová okna.“

Susanniny fabulace probudily Rebecčinu a Magganinu fantazii. Přisoudily Sonje kromě zámků ještě milence v každé zemi, a to den ještě zdaleka nekončil. Došly k závěru, že žena s takovým životním elánem by se jen sotva spokojila pouze s Karlem Anderssonem. S ním se vídala pravidelně, to věděly. Sonja jim ho ale nikdy nepředstavila, žádného svého muže ostatně zásadně nebrala s sebou do společnosti. Pokud měl člověk věřit jejím slovům, tak to byl skvělý a vnímavý mileneček zbožňující Sonjiny kypré tvary.

„Vraťme se zpátky do reality, Sonja přece nijak moc necestovala. Párkrát jela na výlet do Francie a podnikla jednu úděsnou cestu na Kypr, kde bylo takové horko, že většinu pobytu stejně strávila v domě, pokud vím,“ usadila kamarádky Maggan, jež za celý svůj život absolvovala

dva charterové lety. A jednu cestu vlakem, během níž se zamilovala.

„To víme. Mimochodem, podle mě bychom ty dopisy neměly otevírat. Nepatří nám.“

„Ale patří. Všechno v bytě nám teď patří. Tak se to snad týká i těch dopisů...“ Rebecka sice zněla jistě, ale i tak chtěla zavolat Sonjinu advokátovi, aby se ujistila.

„Tak co? Sejdeme se tady příští týden večer a podíváme se na ně?“

„Jo, já jsem pro. Susanne, souhlasíš?“

Neodpověděla. Zrovna dostala zprávu od Anderse. Opustil svou manželku.

BĚHEM PŘÍPRAVY SALÁTU Maggan dumala, co jí dcera asi chce sdělit. Anneli zněla v telefonu vážně a chtěla se sejít, což Maggan vnímala jako znamení něčeho závažného, pokud se jednalo o rodinu.

Ze všeho nejvíc si přála, aby Anneli v životě nic netrápilo. Prvních osmnáct let šlo hladce i přes absentujícího tatínka. Teď už byla její dcera dospělá a uměla se o sebe postarat, jenomže Maggan si na to pořád úplně nezvykla. A tak se stále vkládala do záležitostí, které se jí už netýkaly. Když ve své mateřské péči zacházela moc daleko a Anneli se kvůli tomu rozčilila, chvíli to trvalo, než si Maggan uvědomila, že Anneli už přece stojí na vlastních nohou. Anneli několikrát nadnesla, ať si Maggan někam vyjde a seznámí se s nějakým mužem, na kterém by ukojila svoji pečovatelskou potřebu, což Maggan tvrději odmítala. Samotné se jí vedlo dobře.

Během Annelina vyrůstání chodila Maggan celkem se dvěma muži. Cítila se s nimi příjemně, ale po několika měsících ji začali nudit. Od doby, kdy učinila to neuvěřitelně bolestné rozhodnutí odstříhnout se od jediného muže, kterého kdy milovala, zkrátka po nějakých pevnějších poutech netoužila.

Poslední roky ji zaměstnávaly babičkovské záležitosti